

[Grethe Philip.]

skulle der opstå en helt ny situation, er der mulighed for at søge øgede bevillinger på til-lægsbevillingslovsforslaget.

Hr. Poul Dam gjorde nogle bemærkninger til de tanker, jeg fremkom med om behovet for et tværpolitisk samarbejde om priorite-ring ud fra et helhedssyn. Jeg vil gerne sige, at der fra min side ikke var tale om en hr. Flovmand, der begyndte at overveje, om man skulle have sagt og tænkt noget andet ved en tidligere lejlighed, altså i dette til-fælde om situationen omkring „støvsugerban-den“ og deres arbejde og de debatter, der senere har været mulighed for reelt omkring dette arbejde. Det, jeg prøvede på, var ud fra de erfaringer, vi har om proceduren ved efterårets nedskæringer, at lægge frem til overvejelse, hvordan vi fremtidig kunne gå i et samarbejde på disse felter.

Poul Dam: Hr. Sigsgaard talte om vor holdning til spørgsmålet om støtte til fri-hedsbevægelserne i forskellige lande og nævnte derunder, at vi tidligere skulle have stemt imod VS' forslag herom. Det må bero på en erindringsforskydning hos hr. Sigs-gaard; ved sidste finanslovbehandling — har jeg lige slået efter — stemte vi for det forslag, der blev stillet fra VS; at vi tidligere stemte imod, skyldtes, at formuleringen havde en række uheldige sider. Men det er altså ikke noget nyt standpunkt fra vor side.

Finansministeren spandt videre på mit billede om Koldinghus. Det er rigtigt, at Koldinghus brændte i 1808; derefter be-gyndte regeringen at overveje at bygge det op, og så kom statsbankerotten. Men den nuværende regering er altså modig, den synes ikke at regne med, at der er noget omen i dette, og det må vi da håbe er rigtigt.

Finansministeren sagde også, at vi kunne være ganske tilfredse med den økonomi, vi havde. Det er jo da rigtigt, at vi i Danmark er ganske velstående og har fået det meget bedre i de senere år. Men er det så helt urimeligt, at vi gerne vil have, at denne frem-

gang skal fortsætte, at vi ikke bare er til-fredse med det, der har været, men også ønsker et fortsat fremskridt? Ganske tilfreds har man vel ikke grund til at være, medmin-dre fremskridtet virkelig er noget, der løber, og noget, man kan se også forud. Jeg sy-nes nok, at regeringens tilfredshed med, at alt det, vi har nået, er så såre godt, er en lille smule for beskednen; jeg tror nok, man kunne komme betydelig videre uden at gøre sig endog så forfærdelig store anstrengelser.

Jeg forstod nu på fru Grethe Philip, at talen om samarbejde var noget, der ved-rørte fremtiden, og det glæder vi os til, hvis der også heri er et udtryk for, at man fra regeringspartierne i større udstrækning vil være med til at samarbejde om priorite-ring og økonomisk planlægning.

Endelig var statsministeren så venlig at svare på de spørgsmål, som vi havde sendt ham, og som jeg gentog her for nogen tid siden. Jeg bemærkede, at statsministeren lagde en vis afstand mellem sig og dette papir fra 1963, og jeg havde da heller ikke ventet andet. Besvarelsen kan jeg kun takke for, ikke mindst for det, der blev sagt under det sidste punkt, hvoraf det klart fremgik, at forsvarsstaben efter at have læst afhandlingen i 1963 mente, at der ikke var grund til at sende flere af sted til Special Warfare School; så har det dog gjort sin nytte.

Finansministeren foreslog, at vi skulle tage dette forslag til ny tekstanmærkning tilba-ge, og jeg må sige, at jeg forstod ikke helt finansministerens begrundelse herfor. Hvis tekstanmærkningen var overflødig, hvis der altså ikke på nogen måde var tale om, at der af de under forsvarsministeriet op-førte bevillinger blev anvendt beløb til for-mål, der direkte eller indirekte tjente til propaganda for eller imod bestemte forsvars- eller udenrigspolitiske synspunkter eller til bekæmpelse af politiske partiets lov-lige virksomhed, ja, så var tekstanmærknin-gen ganske naturligt overflødig, og så ville det naturligvis være meningsløst at stemme om den, men så klart er det jo hidtil ikke